

# HET GEHEIM VAN JANE WINTERTON

**JANE WINTERTON HAD ZOVEEL** werk verzet om haar eigen dood in scène te zetten dat het bijna zonde was om alles nu weer ongedaan te maken. Al werd dood zijn enorm overschat en had het haar niet de vergeving gebracht waar ze op had gehoopt. Haar kinderen hadden nog steeds een hekel aan haar.

Maar ze haatten elkáár in elk geval niet meer, dus dat was iets.

Het had veel moeite gekost om te doen alsof ze dood was, maar als haar kinderen ook maar een beetje om haar hadden gegeven, zouden ze de waarheid zelf wel hebben achterhaald. En dat was precies het punt: het kon hen niets schelen. En ook dat was haar eigen schuld.

Ze had zelfs aanwijzingen achtergelaten. Een enorme hoeveelheid hints.

De enige die ze had ontcijferd, was haar kleindochter Hannah, die nog maar net officieel bij de familie hoorde.

Jane leunde naar achteren en de stoel in haar kantoor kraakte. Ze wreef over haar slapen en wenste dat haar hoofdpijn zou verdwijnen voordat ze de brief die Hannah haar had gestuurd voor de zevenentwintigste keer (of misschien nog wel vaker) ging herlezen.

Beste Jane,

Ik weet dat het niet eenvoudig voor je zal zijn om de rest van de familie te vertellen dat je nog leeft, maar hoe langer je wacht, hoe moeilijker het wordt. Je houdt van je familie. Je wilt niet de rest van je leven zonder hen doorbrengen, of dat ze je alleen kennen als mevrouw Springer, je eigen assistente.

De komende week logeert de hele familie weer samen in het Winterton Chalet, en dat lijkt me een goed moment om het ze te vertellen. Ik heb een rooster opgesteld zodat je alles volgens plan kunt laten verlopen. Sommige dingen zijn niet helemaal zeker, maar wel waarschijnlijk. Je kunt dit! Neem de tijd om voor zaterdag op te schrijven wat je wilt zeggen. Het moet wel oprecht zijn, anders werkt het niet. Ik hou van je. Ik ben blij dat je nog leeft.

Liefs van je kleindochter,  
Hannah Smith

P.S. Ik zal doen wat ik kan om je te helpen.

#### Zaterdag voor Thanksgiving

- |           |                                                                 |
|-----------|-----------------------------------------------------------------|
| 16.00 uur | de gezinnen arriveren bij het Winterton Chalet                  |
| 18.00 uur | het diner wordt opgediend                                       |
| 18.45 uur | het dessert wordt opgediend                                     |
| 19.00 uur | mevrouw Springer spreekt de familie toe: de<br>GROTE ONTHULLING |
| 19.08 uur | Fitzwilliam stormt (hoogstwaarschijnlijk) de zaal uit           |
| 19.10 uur | Anne en Elinor gaan (waarschijnlijk) achter hem aan             |
| 19.20 uur | Fitzwilliam, Anne en Elinor keren terug                         |

- 19.30 uur Jane Winterton biedt oprechte verontschuldigingen aan en trekt zich dan terug, zodat de familieleden kunnen beslissen hoe ze reageren
- 20.00 uur de familie overlegt met elkaar (dat kan weleens de rest van de avond duren)

#### *Zondagochtend*

- 9.00 uur laat ontbijt
- 9.15 uur Jane komt voorzichtig de eetzaal binnen
- 9.16 uur Anne gaat naar haar toe en aanvaardt Janes verontschuldiging namens de familie, maar komt met enkele voorwaarden
- 9.17 uur Jane accepteert het aanbod, wat het ook is

Als Jane nog twijfels had gehad dat Hannah Brandons dochter – en haar kleindochter – was, dan zou dit schema al voldoende bewijs zijn om die twijfels weg te nemen. Zo'n soort overzicht zou Jane zélf geschreven kunnen hebben.

Al hadden privédetectives de identiteit van Hannah al een hele tijd geleden bevestigd. En Jane kon zich niet gelukkiger prijzen dan met zo'n strijder aan haar zijde. Vooral in deze situatie.

Over drie dagen zou ze haar bekentenis afleggen. Het voelde als een tikkende tijdbom. Maar Hannah had gelijk; ze moest het de rest van de familie wel vertellen. En dat zou alleen maar lastiger worden naarmate er nog meer tijd verstreek.

De telefoon ging. Ze schrok er zo van dat ze bijna met de verkeerde naam had opgenomen.

‘Jane Winterton...s kantoor.’ Ze wachtte even en schraapte haar keel. ‘U spreekt met Elizabeth Springer.’ Jane wreef over haar

voorhoofd. Dit was niets voor haar. Normaal gesproken had ze alle touwtjes strak in handen. Ze was georganiseerd. Ze had alles onder controle. Ze legde een paar mappen recht waar lukraak papieren uitstaken. Dat was ook vreemd.

‘Mevrouw Springer. O, wat goed dat ik u nog tref. U spreekt met Anne Winterton.’

Jane snoof diep in. ‘Anne, wat fijn dat je belt. Wil dit zeggen dat de Jane Austen-verzameling van je moeder veilig en wel in je museum is aangekomen?’ Ze had het heel moeilijk gevonden om haar Jane Austencollectie in te pakken en weg te sturen, maar de knoop in haar maag raakte al wat losser in de wetenschap dat alles in handen was van haar dochter – die dacht dat ze alles geërfd had.

‘Ja, daarover gesproken...’

En de knoop trok weer strak. Jane dwong zichzelf te luisteren in plaats van meteen te reageren. Te beschuldigen. Dat was iets wat de oude Jane zou doen.

‘Alles is goed aangekomen, maar er ontbreekt één boek. Het exemplaar van *De geheimen van Udolpho* van Ann Radcliffe. Gelukkig is dat niet een van de belangrijkste boeken van de collectie, en ook een stuk minder waard, maar ik hoop dat het bij het inpakken misschien over het hoofd is gezien en nog in het huis aanwezig is.’

Janes mond voelde opeens kurkdroog. ‘*De geheimen van Udolpho* ontbreekt?’ wist ze met moeite uit te brengen.

‘Ja. Licht het misschien nog daar? Het zou een enorme opluchting zijn om te weten dat het nog bij jullie ligt.’

Janes hoofd tolde en ze voelde de kleur uit haar wangen trekken van schrik. ‘Nee, het boek is niet hier,’ zei ze uiteindelijk. Uitgerekend dát boek? Hoe was dat mogelijk? Wat was hier aan de hand?

Ze trok de la van haar bureau open en wrikte daar de dubbele bodem omhoog. De brieven van Randall Richards lagen op hun plek. Maar hoelang nog?

Ze staarde naar de mappen die ze zojuist had recht gelegd. Zij zou ze nooit op die manier hebben laten slingeren. En gisteren was er dat ene boek dat scheef in de kast had gestaan, en een paar dagen geleden had ze het gevoel niet van zich af kunnen zetten dat ze in de gaten gehouden werd. Ze had al die dingen wegge-wuifd – ze had al genoeg aan haar hoofd met de onthulling die ze dan eindelijk tegenover haar familie zou doen – maar al deze dingen bij elkaar? Dat kon geen toeval meer zijn.

‘Hallo? Mevrouw Springer, bent u daar nog?’

Jane schraapte haar keel. ‘Ja, excuses. Ik vrees dat het niet meer hier ligt. Luister, als jij bij jou nog een keer goed wilt zoeken, dan doe ik hier hetzelfde. Ik moet nu ophangen, maar laat het me als-jeblijft weten als het boek weer boven water komt.’

‘O. Goed, ja, dat zal ik doen.’

Jane hing op zonder het gesprek verder af te ronden. Als iemand *De geheimen van Udolpho* had gestolen, dan moest diegene afweten van de brieven die daar ooit in verborgen hadden gezeten. En van Janes geheim. Haar hart begon sneller te kloppen. Ze zou Sam haar kantoor extra laten beveiligen. Ze was er trots op dat ze altijd voorbereid was op wat er zou kunnen gebeuren, hoe rampzalig het scenario ook was. Daarom deden haar bedrijven het ook zo goed.

Toen pakte ze een vel papier en begon te schrijven.

*Lieve Hannah...*

# HOOFDSTUK 1

**DE LIMOUSINE KWAM VLAK** voor het Winterton Chalet tot stilstand.

Adam was de auto al uit voordat de chauffeur had kunnen uitstappen om ons portier te openen. Hij sprintte zonder om te kijken naar de voordeur en ik zat hem op de hielen.

Het was twee maanden na de Winterton Spellingwedstrijd, en ik kon niet wachten om al mijn neefjes en nichtjes weer te zien.

*Mijn neefjes en nichtjes.*

Ik vond het geweldig om dat te kunnen zeggen. En het waren er ook best een hoop!

Voordat we bij de voordeur waren, gooide Boyd hem al open. ‘Waarom duurde dat zo lang? Wij zijn hier al uren!’

Adam wierp me een veelzeggende blik toe.

‘Wat?’ vroeg ik. ‘Mevrouw Springer heeft het rooster opgesteld. Ik kan er toch ook niet voor zorgen dat die limousine ineens sneller gaat rijden?’

Alleen had ik in werkelijkheid het rooster bedacht. Mevrouw Springer had het alleen maar naar de hele familie gestuurd. Maar dat hoefden zij niet te weten.

Boyd lachte en gebaarde dat we binnen moesten komen. ‘Wat

kan ons dat rooster nou schelen? Wij hebben de limousine eerder laten komen.'

Kwaad keek ik hem aan. Deze week zou niet heel soepel verlopen als niemand zich aan het plan hield. Voordat ik daar iets over kon zeggen, kwamen Boyds zusjes de trap af gerend. Bella voorop, met Brenna vlak achter zich aan.

'Laat je maar niks wijsmaken door Boyd! We zijn hier hooguit een halfuur, en twintig minuten daarvan heeft Boyd doorgebracht met stunts op de ladders in de bibliotheek.' Bella rolde met haar ogen, maar ik zag hoe blij ze was om hier weer te zijn.

Adam stak een vuist in de lucht. 'Jaaa! Ik kan niet wachten om dat ook weer eens te doen. Ik wist de vorige keer totaal niet waar ik mee bezig was, maar nu ik de techniek heb kunnen analyseren, durf ik te wedden dat ik het kan!'

'Ik daag je uit!' riep Boyd. 'Ik wist wel wat we iets aan die nerdy kant van je zouden hebben!' Ze raceten naar de bibliotheek op het moment dat mama naar binnen liep.

'Zouden we die twee ooit nog terugzien?' vroeg ze.

Brenna knikte. 'Ik wed er tien dollar om dat ze binnen een halfuur alweer terug zijn.' Ze wisselde een blik met haar zusje en toen schaterden ze het allebei uit.

'Wat?' vroeg ik, maar Bella wuifde mijn vraag weg.

'Niets. Kom mee, we hebben Jennifer beloofd dat we haar bij haar vader vandaan zouden halen zodra jij er was. Bovendien kan Logan Braxton ook maar zo lang afleiden, en dan zitten wij weer met hem opgescheept.'

'Braxton is zo erg nog niet,' merkte ik op.

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Bella. 'Het is niet jouw kleine broertje. Kom nou maar mee!'

De oude Sam, die vorige keer had geholpen bij de wedstrijd en in dienst was van de familie Winterton, liep net de hal in toen wij de trap op holden. Met zijn brede schouders en kale hoofd zag hij er best intimiderend uit als je niet wist hoe vriendelijk hij kon zijn.

‘Hallo!’ Ik zwaaide naar hem. ‘Tot later!’

Sam knikte en gaf mijn moeder onze sleutelkaarten.

Bella, Brenna en ik gingen regelrecht naar de gamekamer op de tweede verdieping. Daar zaten Jennifer en haar vader aan een tafel met een schaakbord tussen hen in.

Zodra ze ons zag, sprong ze overeind. ‘Sorry, pap. Ik heb beloofd dat ik zou meehelpen met onze act voor de talentenshow.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Welke talentenshow?

Fitzwilliam – óóm Fitzwilliam – duwde zijn bril omhoog op zijn neus en veegde vervolgens met zijn hand over het schaakbord, waardoor alle stukken omvielen. ‘We kunnen later wel weer spelen, dan.’

‘Ik denk dat hij aan het verliezen was,’ fluisterde Brenna in mijn oor.

Ik grijnsde en keek weer naar Fitzwilliam, die de schaakstukken heel voorzichtig op hun startplaatsen zette. Ja, hij had waarschijnlijk verloren.

Jennifer ging ons voor naar de bioscoopzaal, waar Martha, de schoonmaakster, net aan het stofzuigen was met een van die superstille steelstofzuigers. Ik liep rechtstreeks op haar af.

‘Ik hoopte al dat jij er ook zou zijn! Hoe gaat het met je? Hoe is het met de kat?’

‘Kat? O, dat.’ Martha’s wangen kleurden rood, maar haar ogen fonkelden en ik dacht even dat ze wat rechter op leek te staan.



‘Wat lief van je dat je je dat herinnert, Hannah. De kat is weg, maar mijn vriendje en ik zijn wel weer bij elkaar.’

‘Echt waar? Dat is fantastisch!’ zei ik. ‘Je moet me meer over hem vertellen. Hoe heet hij? Heb je een foto van hem?’

‘Oeh, ja! Die willen wij ook zien!’ zeiden Bella en Brenna, die meteen dichterbij kwamen staan.

Brenna slaakte een dromerige zucht, maar daarna trok ze een pruillip. ‘Ik ben jaloers! Mijn moeder zegt dat wij pas vriendjes mogen als we achttien zijn.’

Martha’s telefoon zoemde. Ze keek er vluchtig op en ik zag een van haar mondhoeken omhoogtrekken in een glimlach, maar ze stopte de telefoon weer terug in haar zak. ‘Ik moet weer aan het werk. Veel plezier met z’n viertjes. Ik kom dit straks wel afmaken.’ Ze pakte haar stofzuiger, glipte een van de gangpaden in en liep haastig de bioscoopzaal uit.

Zodra de deur was dichtgevallen, haastte Jennifer zich naar haar laptop, die ze blijkbaar in deze ruimte had neergezet.

Bella liep hoofdschuddend achter haar aan. ‘Iets zegt me dat Martha helemaal geen vriendje heeft.’ Ze veegde haar goudblonde haar over haar schouder naar achteren en ging naast Jennifer zitten.

‘Daar zou ze echt niet over liegen,’ zei ik. ‘Wat zou dat voor nut hebben?’

Tot mijn verrassing begon Brenna te giechelen. ‘Hannah heeft wel een punt. Ik kon op Martha’s scherm kijken en het berichtje dat ze ontving kwam van ene Eddie. Er stond “negen uur vanavond”. Ik durf te wedden dat hij haar vriendje is.’

Bella en Brenna slaakten gilletjes. ‘Oeh, romantisch!’

‘Ja, ja, rustig maar weer. We moeten aan de slag,’ zei Jennifer.

We kwamen met z'n allen om de laptop heen staan, terwijl Jennifer het scherm openklapte en op een paar icoontjes klikte. 'Wij waren hier al vrij vroeg, dus ik heb een paar van de foto's geüpload die Bella op zolder heeft gevonden.'

'Hé! Ik heb ook geholpen, hoor!' protesteerde Brenna.

Jennifer grijnsde. 'Hoe dan ook, ze zijn perfect voor de talentenshow.'

'Ja, echt perfect,' zei Bella zelfingenomen. 'Oma moet bij elke familiegebeurtenis fotografen hebben ingehuurd, want op sommige van die foto's staat echt iedereen. Nou ja, op jullie gezin na dan,' zei ze schouderophalend, alsof het er niet echt toe deed.

Ik negeerde de steek die haar opmerking me bezorgde en stelde de vraag die ik op dit moment belangrijker vond: 'Wat voor talentenshow? Op het rooster stond geen...'

'Dat rooster was oersaai,' zei Bella, 'dus hebben we het met Jennifer besproken en een paar aanpassingen gedaan.' Ze haalde een opgevouwen papiertje uit de zak van haar yogabroek en gaf het aan mij.

Mijn nichtjes gingen maar door over de foto's, terwijl ik het nieuwe rooster voor de komende week bekeek.

Bella had de meeste dingen die ik had bedacht doorgestreept en vervangen door andere activiteiten. Ik bleef strak naar het papier kijken en moest heel hard mijn best doen om te voorkomen dat mijn handen zouden trillen.

## WINTERTON THANKSGIVING EVENEMENTENROOSTER

### ZATERDAG

18.00 uur Diner

### ZONDAG:

8.00 uur Ontbijt

12.00 uur Lunch

18.00 uur Diner

### MAANDAG:

8.00 uur Ontbijt

10.00 uur ~~Ochtendwandeling~~ Planning van talentenshow

12.00 uur Lunch

14.00 uur ~~Familiespel: Triviant~~ Hinkeltoernooi

18.00 uur Diner

### DINSDAG:

8.00 uur Ontbijt

10.00 uur Gamingtoernooi kwalificatie

12.00 uur Lunch

14.00 uur ~~Bezoek aan de herinneringstuin~~

Computergamestrivia Afvalronde en

Kampioenschapsrace

18.00 uur Diner

### WOENSDAG:

8.00 uur Ontbijt

10.00 uur Winterton Familie-uitstapje (bestemming  
nog niet bekend)

18.00 uur Diner met Filmavond (pizza & popcorn)

## DONDERDAG:

- 8.00 uur Ontbijt
- 9.00 uur ~~Kijken naar Macy's Thanksgivingoptocht~~  
Flag Footballwedstrijd
- 13.00 uur ~~Creative middag oefenen voor talentenshow~~
- 16.00 uur Thanksgivingdiner
- 19.00 uur ~~Film kijken: It's A Wonderful Life~~ Winterton  
talentenshow

## VRIJDAG:

- 4.00 uur
- ~~8.00 uur Ontbijt Shoppen in Eugene!~~
- 10.00 uur ~~Wandeling door de rozentuin slapen~~
- 12.00 uur Lunch
- 14.00 uur Familie Boekenspeurtocht weerwolven in het bos
- 18.00 uur Diner

## ZATERDAG:

- 8.00 uur Ontbijt
- 12.00 uur Lunch
- 13.00 uur ~~Koekjes versieren~~ De Grote Winterton  
Bakwedstrijd
- 18.00 uur Diner

## ZONDAG:

- 8.00 uur Ontbijt & Afscheid

Ik had uren aan die planning besteed. Ik had naar knutselmaterialen en ideeetjes gezocht. Ik had een hele lijst meegestuurd van benodigdheden om koekjes te versieren. Ik had een geweldige boekenspeurtocht bedacht. En nu hadden mijn nichtjes al mijn plannen zonder enige aarzeling overhoop gegooid en veranderd.

Ik voelde tranen in mijn ogen prikken, maar snoof diep in en blies mijn adem langzaam weer uit. Zij konden niet weten dat ik dat rooster had bedacht. En ik zou een hele week familietijd niet laten verpesten door een suf rooster. Het maakte niet uit wat we deden, als we het maar samen deden. Het kwam wel goed.

Dat wilde ik heel graag geloven.

Bella knipte met haar vingers en haalde mij terug uit mijn gedachten. ‘Dus, kun je daarvoor zorgen?’

‘Kan ik waarvoor zorgen?’

‘Kun je een foto regelen van toen jullie kleuters waren?’ antwoordde Bella langzaam, alsof ik haar anders niet zou begripen.

‘Sorry, waar is dat voor?’

‘Het was mijn idee!’ riep Brenna. Ze zat meteen rechtop en keek er zo trots bij dat ik even bang was dat ze zou knappen.

Jennifer duwde Brenna opzij. ‘Geef Hannah eens wat meer ruimte, zodat ze het kan zien.’

Brenna schoof op en ik keek naar het scherm van de laptop.

‘We maken een muziekvideo,’ legde Jennifer uit. ‘Dat is een verrassing voor de talentenshow. Toen we klein waren deden we altijd talentenjachten met de hele familie, of nou ja, in elk geval voordat...’ Jennifer keek nerveus opzij naar Bella, die snoof en grinnikte.

‘Ja, ja, vóór het valsspelen. Zeg het maar gewoon. En je weet nu tenminste waarom ik het deed.’

Bella’s vader – oom Bob – had gokproblemen. Dat had hem wanhopig gemaakt. Wanhopig genoeg om vijf jaar geleden zijn tienjarige dochter de map met de antwoorden van de spellingwedstrijd te laten stelen. En wanhopig genoeg om Adam een paar maanden geleden nog op te sluiten in de kelder en ons te

dwingen hem te vertellen waar Janes verborgen schat te vinden was. Bob zat nu in de gevangenis, maar ik had nog steeds nachtmerries waarin hij in de stromende regen over ons heen gebogen stond met een schep boven zijn hoofd.

Bella schudde haar hoofd. 'Laten we het niet over mijn vader hebben.' Toen keek ze naar mij. 'We organiseerden vroeger elk jaar een talentenshow van de hele familie op de avond na Thanksgiving. Dan deed Jennifer zoiets saais als een of ander epos voordragen en de volwassenen gingen...'

'Hé!' protesteerde Jennifer. 'Dat was níét saai.'

Bella en Brenna begonnen meteen te giechelen.

'Het punt is,' zei Jennifer, 'dat we voor de talentenshow van dit jaar een diavoorstelling willen maken, en dat we dan op het podium de foto's nadoen.'

'Dat wordt echt zo hilarisch!' riep Brenna.

'Maar we hebben foto's nodig van jou en Adam van toen jullie klein waren, zodat we jullie ertussen kunnen fotoshoppen.' Jennifer keek me verwachtingsvol en met een grote grijns aan.

Bella straalde. 'Briljant idee, toch?'

Ik wurmde heen en weer op mijn stoel en wenste dat Adam hier was om me te helpen. 'Foto's? Die hebben we niet.'

'Wauw. En ik dacht dat Brenna de dramaqueen was hier.' Bella plukte een denkbeeldig pluusje van haar schouder en schoot het weg. 'Ze hoeven heus niet fotogeniek te zijn of zo.'

'We. Hebben. Er. Geen,' zei ik en ik sloeg mijn armen over elkaar. 'Ik ben geen dramaqueen. We hadden geen mobieltje, en een fototoestel konden we niet betalen.'

De kleur trok weg uit Jennifers gezicht. 'Zelfs geen...'

'Nee. We hebben de voorbeeldstrookjes van onze schoolfoto's

en meer niet. Die liggen thuis in een doos, en dat zijn alleen pasfoto's. Die kun je er toch niet tussen fotoshoppen.'

Bella en Jennifer wisselden een blik met elkaar.

'Ik kan jouw hoofd op een van onze lichamen zetten?' bood Jennifer aan.

Ik trok een wenkbrauw op.

'Oké, nee, laat maar.' Ze zakte onderuit op haar stoel.

Mijn nichtjes zwegen. Ik wilde het graag goedmaken. 'De diavoorstelling en het nadoen van de foto's is echt een geweldig idee. Dat moet je gewoon doen. Adam en ik hoeven er niet per se tussen te staan, dat geeft niet.'

'Echt niet?' vroeg Jennifer met een piepstemmetje.

Bella schoof naar het randje van haar stoel. 'Hannah heeft gelijk. Het zou ook heel lastig zijn om hen ertussen te fotoshoppen. Laten we een ander talent bedenken dat we wel met z'n allen kunnen doen.'

Brenna sprong op. 'Oeh! We kunnen samen een cheerleaderyell doen. Of ik kan jullie wat bewegingen van taekwondo leren. Ik heb een zwarte band, weet je, en het zijn net dansbewegingen!'

Ik verstijfde. Ze meende dit blijkbaar serieus. 'Eh...'

Waarschijnlijk zei mijn gezichtsuitdrukking genoeg, want Bella reageerde onmiddellijk. 'We hoeven het niet nu meteen te beslissen. Bovendien...' Ze keek op haar horloge. 'We moeten ons denk ik toch gaan omkleden voor het avondeten.'

Het was nog lánɡ geen tijd voor het avondeten, maar ik was blij met elke smoes om hier weg te kunnen. Met een zwaai en een 'Zie jullie straks!' liep ik naar onze kamer. Die zou in elk geval een beetje bekend voelen.

Mijn stappen waren zwaar en traag. Ik had niet gedacht dat ik